

ZAYLA Nárcisz

2020. november

(részletek)

Kitasítva

Elhagyni csak azt lehet, aki visszavár. Így tehát visszatérésemet gesztusértékűvé tette, hogy már nem akartál, de beengedtél, ágyadra fektettél, és tépni kezdted rólam a ruhát. Annyira kívántál, mint előtte még soha, idegenné tett engem a távolság, amit hazatérésem ékelt közénk. Fájdalmat akartál okozni, olyat, amit én okoztam neked. Akartam, hogy fájdalmat okozz, olyat, amit én szerettem volna neked. Kérésemre elővetted az ostort, úgy ütöttél a lágy részeimre, hogy az önbecsülésem szakadjon fel. Zokogni kezdtem, esendővé váltam, bosszantott téged a mentegetőzésem, és undorodni kezdtlél tőlem, hogy még ennyit sem bírok méltósággal viselni. A hasamról a hátamra fordítottál, a melleimre mérted az újabb csapásokat. Gögös alázattal túrtam, ahogy ujjaiddal belém hatoltál, ahogy a számba adtad a szavaidat, hogy csak te vagy, követelted, mondjam ki, hogy mások nem jelentenek semmit, minden lökésnél kitaszítottál valakit belőlem. Úgy szakadt belém sértettséged, mint hirtelen rosszul kirántott kullancs feje a bőr szövetei közé. Émelyegni kezdtem, sem a testem, sem a lelkem nem bírt már többet, kirohantam a fürdőbe. Néhány sugárnyit magányosan könnyítettem magamon, utána kopogás nélkül bejöttél, lehúztad a wc-t, csak úgy mellékesen megjegyezted, hogy ebben mennyire csendes vagyok. Miután kicsit kiöblítettem a számat, behúztál magad után a zuhany alá. Annyiszor álltunk már ott annyira más helyzetben, hogy csak forgolódn tudtam, mint kitett kutya az új helyen. Fürdetni kezdtlél, a kezedet a csiklómhöz érintetted, jeleztem, hogy pisilnem kell, mire csak annyit reagáltál, hogy neked is. Ahogy hozzád értem, egyszerre kezdtük el, de kettőnk közül csak én éreztem magam kiszolgáltatottnak. Lemostad rólam magadat, belém dörzsölted saját bizonytalanságod, majd utamra bocsátottál, és én azóta is csak arra készülök, hogy elhagysz, mert csak azt lehet várni, aki visszatér.

Ször

Mióta utoljára nálad voltam, nem borotválkozom, úgy burjánzik rajtam a szőr, mint egy erényöv. Zárjegyként növi be a testem, hogy lásd, azóta mindenki számára érintetlen vagyok. Elhazudott naturalizmusa a kivetettségnek. Felfüggesztett sziszifuszi igyekvés, hogy megoldjam, ami visszaránt. Beletúrok, valahányszor magamhoz nyúlok, durva, mint a vadtartásban tenyésztett ló szőre. Ujjaim új ösvényeket vágnak, ügyetlenül fedezem fel magam valaki másnak. Idegen lett a bőröm illata, néha már szinte kellemetlennek is érzem. Szeretném hinni, hogy ez az elengedés része, hogy végül a szőrömmel együtt téged is le tudlak vedleni magamról, amikor a tavaszi meleg már nem indokolja a vastag védőbundát. A munka validálása a hiba, ha nem tudnám, hogy hónapok óta mennyi erőfeszítésembe telt nem keresni téged, azt sem venném észre, hogy a kapcsolatunk felélesztésével csak még távolabb kerültünk egymástól. A te szavaid ígéretei, az enyémei még mindig követelések, a patikamérleg folyton kibillen. Néhány nap után újból eltűnsz, és én már meg sem kérdezem, hogy miért. A tél ellen úgysem lehet mást tenni, csak várni a tavaszt.

Keltető

Oltják a lámpákat. Tudom, nappal volt, az ablakon szüretlenül sütött be a nap, mégis sötét foltként de-reng csak az egész. Először mindig a világosságukat, utána az események kronológiáját, majd a szavakat, a mondatokat, a dialógusokat és végül a kauzalitásukat veszítik el az emlékeim. Lecsupaszított vázakká tömörülnek a traumák, attól, hogy ezerszer játszom őket vissza, minden alkalommal perceket faragok ki belőlük. Keveset lopok el, és mindig annyit adok hozzá, hogy a teljességhez közelítsen. Október 25., vasárnap, a hosszú hétvége utolsó napja, amikor kézzel foghatóan elkezdett véget érni a kapcsolatunk. Egy szakítás soha nem egyetlen időpillanat, mindig van egy felvezető, valami sokkal drámaibb, mint amilyen majd a szakítás lesz, azután pedig jön a végjáték, ahol a visszataps soha nem arányos. Ültünk a földön, túl minden vitán, immár a sötétben, részegen, és te az öledbe vettél. Ringattad a magányos gyermeket, akivé váltam, nem is utánad, már melletted is. Előcsaltad, infralámpa alatt melengtetted, hogy a biztonság illúziójában éljen, még mások fényét is hagytad rávetülni, aztán féltékeny lettél, rájuk, de leginkább magadra. Lekapcsoltad fölültem a meleget, magamra hagytál. Sok apró hőforrással pótoltam a hiányt, de csak hideg fényt tudtak rám bocsátani. Most itt állok dideregve, saját fényem vetülhet csupán rám, így érezheti magát a csibe, amikor elhagyja a keltetőt.

Aktus

Érzelmi és szexuális absztinenciám 24. napján áttértem a meleg pornóra, egyszerűen nem bírom nézni, ahogy nők élveznek, vagy épp nem élveznek. Ez a hónap Szentestéje, a profán eljövétel. Az aktusok gyors ütemben váltják egymást, szárazak és kemények, pont ilyennek képzeltem el, amikor a volt barátod hátulról csinálta neked, pedig igazán nem is akartad, de aztán később mással már igen. Szűk vagy, mindened megfeszül, ahogy beléd hatolok, a testedbe, már csak megszokásból. Kitapogatok benned másokat, mint letapadt körgyűrűk, érintésük nyoma a hüvelyed falán. Nyelvemmel dörzsölöm le a csiklódról vágyaikat. Kitölteni akarlak, hogy neked se legyen maradásod magadban tovább. Magam alá gyűr, ahogy élvezel, már nem okoz örömet a fájdalmad. Remegni kezdesz a számban, pont ilyen reszketve tartottad meg magad tőlem, adtl, hogy a dupláját vedd vissza. A kielégülésedben sincs megnyugvás, fölé akarsz kerekedni. Belém csúszol, rászorítok az ujjaidra, tolnálak ki magamból, hogy újra és újra magamba engedhesselek, de csak megmerevedett kézzel fölé hajolsz, a tekinteted kiszolgáltatottabbá tesz, mint szétett lábaim. Körbejáród szemekkel testem vonalát, akár csak egy ketrecébe zárt vadállat saját óvott területének rácsos oszlopait. Hozzám dörgölöd magad, ahogy nyalni kezdesz, magadból is nyelsz, a szádban érzel mindkettőnk, egy pillanatra megízleled, milyen lenne a feloldódás. Hajszozni kezdesz, érzem, hogy mennyire jó akarsz lenni, de ezzel is csak magadnak bizonyítasz. A másokkal megélt kudarcok jóvátételévé teszel, és én önként válok engedelmes gyakorlóbabává. És tényleg ügyes vagy, alkalomról alkalomra egyre ügyesebb, mégsem tudom már élvezni. Nem látom magamat, nem látlak téged, nemi szervvé egyszerűsödtem. Ki-be jársz bennem, mint a megalkuvás. Idegenné vált magamba fogadni téged. A száddal tompítod kínjaimat, ígérve, hogy tudnál hozzám gyengéd is lenni, ha akarnál. Úgy feszítesz belülről, mintha fakasztani akarnál belőlem valamit, sebet, vágyat, érzéseket. Közel hajolsz, rám nehezülsz, a leheleted a nyakamat ingerli, félre hajtom a fejem, hogy lásd, már nem tudom jobban megadni magam. Nincs jogom a saját fájdalmamhoz, elvetted tőlem, méltatlan lenne visszaoroznom a befejezésért való könyörgéssel. Az arcomon lassan folynak a könnyek, a hüvelyem lüktetése adja a ritmust, ahogy gyorsítasz, kezd patakokban ömleni. Szégyenöröm, ahogy elélezek. Száraz és kemény, egymásnak feszülő férfitestek, fantomfájdalom.

Abortusz

Néha elgondolkozom, mikor fogom elfelejteni a tested. Csukott szemmel vaktérképént körbejáróm mindennap lefekvés előtt. Egy hónap alatt még sokat nem változhatott. Bár én az első négy nap alatt négy kilót vesztettem, mintha az az újszülöttnyi tömeg belőlem tényleg te lettél volna. Búcsúzóul elmondtad, hogy nehéz lesz majd megszűlnöd engem magadból, hogy fájni fog, nem mered. Nem kérdeztem meg, hogy mit nem, mert így talán én még megtehetem úgy, hogy merni sem szabad. Azt mondtad korábban, hogy még soha nem volt abortuszod, de egyszer édesanyádat kislányként elkísérted az övére. Még Romániában éltetek, de apukád már átjárt dolgozni. Ritkán ment haza, de akkor nagy volt az öröm, talán köztük is, de ebben annyira mégsem hiszel. Sokan jártak hozzátok akkoriban, és egy férfi rendszeresen. 12 éves voltál, vagy még annyi sem. Gyalog mentetek, taxira csak hazafelé telt, ismerőst meg erre nem szerettedek volna megkérni. A szegénységet még lehet méltósággal viselni, de a kiszolgáltatottságot már nem. Hosszú volt az út, hosszabb, mint szükséges lett volna. A portás eligazított titeket az épületben. Végignéztél, ahogy édesanyád átöltözik, meztelenségében még elesettebbnek tűnt. Szemeid szeméremdombjára tévedtek, csupasz volt, mint a babáké, te segítettél neki leborotválni előző este. Elhelyezkedett az ágyon, te egyből ugrottál, hogy mit kér, hogyan segíts, esdeklőn néztél rá, hogy oldja már valamivel a tehetetlenségét. Ekkor bejöttek a műtősök, téged kiküldtek apukádhoz, eddig a pontig voltál csupán csak erős. Nem tudtad, hogy meddig tarthat, és azt sem, hogy mire számíts, erre senkit nem lehet felkészíteni, és anyukád igazán meg sem próbálta. Bolyongtál a kórház parkjában, közben virágot szedtél. A csokrot édesanyádnak adtad, ahogy kiengedték. Olyan volt, mintha semmi sem változott volna. Arra gondoltál, hogy talán nem is. A testvéred számodra pont olyan észrevétlenül távozott, ahogy érkezett. Katatón felbukkanó kérdés mégis benned, hogy milyen a szülés utáni test, amit nem kárpótol az életadás öröme. Nem láttad anyukádat azóta meztelenül, azt hiszed, hogy az segítene megérteni, mi változott meg köztetek akkor annyira. Valamit észrevennél, egy heget, egy fekélyt, amit lehetne kezelteni, amiből ki lehetne gyógyulni, és újra helyreállhatna, hogy ő az anya, és te a gyermek. Ezen túl viszont már csak az marad, ami van, anya lettél gyermek nélkül, és bárkivel, akit magadba engedsz, végül úgyis csak elvetélsz.

H e g

Mikor utoljára láttalak, megint épp azt akartam mondani, hogy nem is figyelsz rám. Aztán mégsem mondtam, és azóta próbálom már nem mondani senkinek. A kierőszakolt figyelem olyan, mint a sajnálatból adott falat, egyiknek sem könnyű lenyelni, sem annak, aki kapja, sem annak, aki adja. A heg a homlokomon még mindig arra emlékeztet, hogy a figyelem nem úgy jár, ahogy követelem. Gyermeteg játék volt, lökdöstem őt, ő pedig a századik alkalom után visszalökött, szerencsétlenül estem, épp az asztal sarkánál. Nem a nővérem hibája volt, tudtam, évekig úgy is meséltük mindketten, hogy csak megbotlottam egy párnában. A nagymamánk, aki vigyázott ránk, kétségbeesett, taxival rohant velem a sürgősségre. Tetanusz, röntgen, varrás, egy hét múlva kötözés. Csak álltam az ajtóban, amikor hazaértünk, és vártam a figyelmet, úgy vártam, ahogy csak azt lehet, amit soha nem kaphatsz meg. Édesanyám rám nézett, majd beszélgetett tovább, vendég volt nála, ő élvezett prioritást. Már a kórházból jövet elképzelttem, hogy végre enyém lehet a show, ha nem is tapsot, elismerést, de legalább sajnálatot ért az aznapi produkció. A tévedésem dühített, lettem hát ismét bohóc, bukfenceztem a friss sebbel, de még csak rám sem szólt. Este enni adott, megfürdetett és lefektetett, gondoskodó, már-már szeretetteljes a közöny, amivel dédelgetett. Igazán elhanyagolni apró dolgokkal lehet, ha a gesztusokat, amiket korábban tettél, úgy vonod vissza, hogy még csak észre sem veszed.

N á r c i s z o d

Még mindig rendszeresen beírom a neved a keresőbe, épp tegnap jelent meg veled egy új interjú, amelyben a szakmai véleményedre voltak kíváncsiak, hogy szerinted milyen módszerekkel lehet kezelni a megváltozott körülményeket. A pszichológusom pár hete kérdezte meg, hogy mi az első emlékem, amikor híres akartam lenni. Még öt éves sem voltam talán, annyi biztos, hogy óvodába jártam még. A nagyszüleim Balaton melletti üdülőjében nyaraltattak minket, hatunkat, gyerekeket a szüleink május végétől szeptember elejéig minden évben. Egyik nap éppen a Csellengők ment a TV-ben, csak néztem, ahogy egymást követik a mini portrék, ahogy könnyes szemmel mondják a családtagok, barátok, ismerősök, hogy várják az eltűnt gyerekeket haza. Az egész annyira patetikus volt, hogy vágni kezdtem rá. Az ötlet pedig nagyon hamar túlnőtt engem is, hevesen győzködni kezdtem az unokatestvéreimet, hogy ha többen is megszöknénk, akkor nemcsak a TV-be tudnánk bekerülni, hanem még az újságok is rólunk cikkezzenek. Sajnos vagy éppen szerencsére csak évekkel később tudtam meg, hogy Amerikában tejesdobozokra is ráteszik az eltűnt gyerekek arcképét, mert akkor aztán még tántoríthatatlanabb lettem volna, a laktózin toleranciám ellenére is, és szinte követeltem volna, hogy a fotóm felkerüljön minden tartós tejre. Az érvelésem meglepően sikeres volt, estére terveztük a szökést, nem egészen tisztáztunk részleteket, csak annyiban állapodtunk meg, hogy éjszaka találkozunk, amikor már a nagyszülők elaludtak. Minden a terv szerint haladt, azt leszámítva, hogy én reggel 9-ig szundikáltam mindenféle apró megébredés nélkül. A többiek számon is kértek másnap reggel, én pedig fogadkoztam és esküdöztem, hogy elsőre ugyan nem ment, de a következő éjszaka már más lesz. Ők meg elmesélték, hogy két házzal odébb kispályás fociztak a szomszédok, egy huszonevűesekből álló társaság, és egész éjjel azt nézték, amíg vártak rám, így aztán duplán irigykedhettem. Viszont sem a második, sem a harmadik éjjel nem sikerült ébren maradnom, többé pedig rábeszélni sem tudtam senkit, hogy szökjön el velem. Ez volt tehát az első átaludt kísérletem arra, hogy híres legyek. Húsz évvel később te táplálni kezdted újra bennem ezt a vágyat, öntözted, napos helyre tetted, hagytad, hogy újrasarjadjon. Aztán kedvedre visszametszted, végül beláttad, még te sem nevelheted magadnak a nárciszod.

Ü z e n e t

Elgyengülésem irányomba öncélú és átmeneti. Tudod, hogy kell meghozni az ünnepi hangulatot, karácsony másnapján hajnali 3 óra 3 perckor egy üzenettel, amelyben tudatni akarod velem, hogy talán nem szeretnél, és talán én sem szerettelek sosem, az ösztönös, nyers félelem reszketését mindketten, vagy legalább az egyikünk összekeverte a szerelemmel, mert hibásan így tanultuk meg gyerekként. Nem akarok válaszolni, de rád hagyni sem tudok egy elhazudott szerelmet. Bátortalan vagyok egy kérdőre vonáshoz, a magyarázkodáshoz pedig túl büszke. Tárnyilagos próbálok lenni, már szinte sérteően korrekt, ahogy felfedem még utoljára a lapjaimat. Nem az érzéseim, csupán a reakcióim falsak, vigasztalám mindkettőnket, ha lenne még mivel. Te újra írsz, látszólag örülsz, hogy bár nem úgy lett, ahogy reméltük, de építkezünk. Nem érzed, hogy mennyire fáj, de igazából nem tudnál olyat írni, amivel ne gyötörnél tovább. Végül elmondom, hogy szerintem ezeknek a beszélgetéseknek még nincs itt az idejük, el tudom képzelni, hogy idővel már nem billent ki a kiszendvedt stabilitásomból az, ha írsz, de ez még nem mostanában lesz. Bevallom, hogy az előző leveleden is sokat gondolkoztam, hogy válaszoljak-e, és csak azért tettem, mert jobban zavart annak a gondolata, hogy valamennyire mégiscsak megkérdőjelezted, ami köztünk volt, mint az, hogy tudtam, ezzel visszarántom magamat. Szeretném, ha nem keresnénk egymást, és nem azért, mert nem szeretnék veled beszélni, hanem mert még nem tudok úgy, hogy ne fájjon.

I m p o s z t o r

Minden az enyém, míg te is elhiszed, egy csoda vagyok, ismételteted, nekem ez jár, sőt téged is megérdemellek. Mégis végig a lebukás veszélye fenyeget. Szorongat és mardos, hogy egy napon biztos kevés leszek. A tükörben monitorozom, akár csak öt évesen, hogy a maszk szépen az arcomra feszül. Az óvodai nagy állótükörben az egész testem láthattam, de csak az arcom figyeltem, nem volt szabad sírnom, ha sírtam volna, egyből kiderül. Tettem egy nagy kört a teremben, majd megint a tükörbe néztem, a szám már lefelé görbült. Eszembe jutott, amikor az óvónőt egy másik helyettesítette, aggódva kérdezte, hogy még nem jöttek meg a barátaim, azért játszom-e egyedül. Elmosolyodtam, mert szerettem volna, ha ez tényleg csak idő kérdése lenne, aztán egy kisfiú félbeszakította, hogy nekem nincsenek, az én barátaim az óvónénik. Nem sokat beszéltem akkoriban, aztán később veled sem, tudom és tudtam, minden szó a lelepleződésemhez vezethet. Elég csak egy apró rés, és a magabiztosság lepereg. Feküdtem melletted szótlanul, és követeltem, hogy szeress, akkor is, ha nem érdemlem meg. Közelebb akartál férközni, kifejezni, amit csak lehet, kérted, engedjem, hogy legalább a testemre festhess. Kacsaringós vonalak közé mázoltad, hogy „Kívül édes lány simaság, de bévül / Szikla görcsökben feszülő nehéz ércz, / Óriás műhely, veritékben ázó / Szomjas örök tűz.” Elmondtad, hogy ez vagyok én neked. Ahogy végeztél, hogy meg ne lásd, mennyire tetszik, egyből indultam lemosni magamról. Egy pillanat volt csupán az egész, nem is vehetted észre, de a saját maszkomból egy rövid időre a tiédbe bújtam.